Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 010 van 15 september 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat F. HASOYAN**
Sint-Corneliusstraat 28
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 16 maart 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Asiel en Migratie van 4 maart 2026 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: “RvV-wet”).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 2.44 van de RvV-wet.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 31 augustus 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, wordt op 18 juli 2025 aangetroffen in België. Hij is in het bezit van een Armeens paspoort en een geldige Franse verblijfstitel.

Op 19 juli 2025 wordt verzoeker onder aanhoudingsmandaat geplaatst.

Op 4 maart 2026 beveelt de procureur des Konings verzoeker in vrijheid te stellen (e-administratief dossier, stuk nr. 20).

Op 4 maart 2026 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Bij arrest met nummer 342 998 van 17 maart 2026 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Bij arrest met nummer 345 986 van 30 april 2026 wordt de afstand van het geding vastgesteld.

Op 4 maart 2026 wordt aan verzoeker ook een inreisverbod voor drie jaar opgelegd (bijlage 13sexies). Dit is de thans bestreden beslissing, die op 4 maart 2026 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"*(…)*
Aan de Heer:
Naam : M. (…)
voornaam : A. (…)
geboortedatum : (…).1997
geboorteplaats : M. (…)
nationaliteit : Armenië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied (2).

Conform artikel 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, kan de duur van het inreisverbod via een nieuw inreisverbod aangepast worden, indien wordt vastgesteld dat u geen medewerking verleent aan de overdrachts-, terugkeer-, terugdrijvings- of verwijderingsprocedure.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 04/03/2026 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald, wordt hem een inreisverbod opgelegd. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken en na opschorting van het inreisverbod, terug te keren naar België.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:
■ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
□ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 19/07/2025 voor poging tot misdaad moord, deelname bendevorming – plegen van misdaden andere dan deze waarop doodstraf of dwangarbeid is gesteld en slagen en verwondingen – opzettelijke slagen. Feiten waarvoor hij later veroordeeld kan worden.

Op 18 juli 2025 omstreeks 01u28 kwam een melding van het ziekenhuis V.(…) (Sint-Niklaas) binnen bij de politiediensten : er werd zonet een man binnengebracht met een schotwonde, hij werd er binnengebracht door drie andere mannen die het ziekenhuis onmiddellijk verlieten (één en andere valt te zien op de bewakingscamera's van het ziekenhuis). Zij kwamen naar het ziekenhuis met een voertuig BMW met Franse nummerplaat. De afgezette man betrof een Armenier zonder gekend adres in Belgie en vertoonde een schotwonde. Een bericht om uit te kijken naar het voertuig werd uitgezet naar de ploegen op het terrein.

Om 02u37 kwam een melding binnen dat een fietser drie personen had aangetroffen op de openbare weg (kruispunt Grote Heimelinckstraat – Entrepotstraat te Sint-Niklaas); de drie mannen werden in allerijl overgebracht naar het ziekenhuis.
Het betrof :
*- A., Albanees *15/10/1995, ingeschreven te Laken – had een hoofdwonde maar mocht na enige tijd het ziekenhuis verlaten*
*- F.E., Albanees, *30/09/1988, geen gekend adres in Belgie – had een schotwonde – lag in coma in het V(…) ziekenhuis en ontwaakte na enkele uren uit coma maar bleek ernstig gekwetst*
*- H. E., Albanees, *20/12/1990, geen gekend adres in Belgie – had schotwonde – lag in coma in het UZA-ziekenhuis, kwam uit coma, maar verloor opnieuw het bewustzijn en bleek ernstig gekwetst – uit zijn lichaam werden drie kogels verwijderd*

- L. A. (enige van de drie die in staat was een verklaring af te leggen) verklaarde dat hij samen met de twee anderen op vermaak uitstap was en komende van Antwerpen naar brussel, had de gps hen (plots' richting Sint-Niklaad geleid. L. A. kreeg een klop met de kolf van een geweer, zijn vrienden (eerder vermeld) waren uitgestapt en plots had hij één 'tsjing' gehoord, waarvan hij vermoedde dat schot betrof. De 'Arabieren'

hadden hen afgeschoten, hun gsm's gestolen en waren nadien weggegaan. Zijn vrienden hadden geen wapen bij en hadden ook niet geschoten. Hij kon verder naar zijn zeggen geen verdere informatie geven.

Om 02u22 werd voormelde BMW aangetroffen in Antwerpen op de parking van hotel C.(…), (…). Omstreeks 04u00 werden volgende personen die onder meer via onderzoek van de ANPR-camera's aan de BMW werden gelinkt gearresteerd, nadat drie van hen de vlucht hadden proberen te nemen:
- K. G., 19/10/1995, geen gekend adres in Belgie – Armenier
*- P. G. , *10/10/1997, geen gekend adres in Belgie – Armenier*
*- M. A., *11/11/1997, geen gekend adres in Belgie – Armenier*
*- V. V., *15/07/1990, geen gekend adres in Belgie – Armenier*
*- H. M., *11/11/1994, geen gekend adres in Belgie – Armenier*

- M. A. (...) verklaarde onder meer :

Zijn vrienden voerden L. (de broer van een kompaan) naar het ziekenhuis. Hij was in het hotel. Hij wou gewoon zijn tijd met vrienden spenderen. Hij kwam op 15/07 naar Belgie met vrienden met een zwarte BMW. Andere vrienden kwamen met een Kia en een Hyundai. Ze verbleven in een hotel in Antwerpen.
Het enige wat hij kan zeggen is dat er op een vriend is geschoten. Details kent hij niet.
Gisterenavond 17/07 had hij een afspraak met zijn vrienden. Hij weet niet waar dit was. Het adres stond op de gsm van een vriend. Enkele minuten later kwamen nog vrienden met de auto BMW en was er al een vriend gewond. A. zag bloed toen hij de achterdeur opende. Er werd snel naar het ziekenhuis gereden. A. en zijn vriend gingen terug naar het hotel. Een kompaan zat aan het stuur van de BMW. Een andere kompaan zat achteraan naast de gewonde vriend. Ook H.M. zat in de wagen.
Nadien werd er gebeld door een van de kompanen om te vragen of het paspoort van de gewonde in het hotel lag omdat het ziekenhuis die nodig haf om hem verder te helpen. De personen die de gewonde vriend vervoerden keerden terug naar het hotel. Niemand wist wat er juist met hem gebeurd was.
A. heeft geen weet van wapens.
Meldt dat hij niks te zien heeft met de feiten en niet weet wat er gebeurd is.

Op de plaats van het aantreffen van de gewonden werden geen hulzen teruggevonden, niettegenstaande er zeker geschoten werd. De plaats delicht diende zich duidelijk elders te bevinden en de verklaringen staan haaks op de concrete onderzoekselementen. In de directe omgeving werd een transpalette aangetroffen waarop bloed en zand te zien was, zodat verder onderzoek werd gevoerd naar de daadwerkelijke plaats delict. Op buurtcamerabeelden valt te zien dat aan de nabij liggende loods aan Entrepotstraat plot heel veel wagens toekomen, verschillende mensen de loods binnendringen en na enige tijd uit de loods wegrennen.

Bij doorzoeking van de loods werd onder meer 5 hulzen, 1 patroon, 2 munitieprojectielen, ettelijke bloedsporen, bebloede handdoeken, bebloede lakens en koevoet werden gevonden – onder meer in een ruimte waar een tiental mensen schijnen te hebben verbleven – en deuren met veel geweld lijken geforceerd te zijn.

Uit de verwondingen van betrokkenen lijkt afgeleid te kunnen worden dat leden van beide 'clans' op mekaar hebben gevuurd.

De feiten waarvoor betrokkene in verdenking werd gesteld en waarvoor er ernstige aanwijzingen van schuld bestaan (zie het hierboven gesteld, de vaststellingen van de verbalisanten, camerabeelden en aangetroffen sporen) getuigen van een schijnbaar uiterst gevaarlijke geestesgesteldheid, een manifest gebrek aan respect voor de psychische en fysieke integriteit van de slachtoffers, evenals een totaal gebrek aan normbesef, waartegen de maatschappij dient te worden beschermd. Een dergelijke attitude schijnt daarenboven te wijzen op een blijkbaar gevaarlijke antisociale mentaliteit en een ontolereerbare impulsiviteit, waardoor de openbare veiligheid ernstig in het gedrang komt. Blijkbaar staat betrokkene ook niet in het minst stil bij de nefaste gevolgen van zijn schijnbaar crimineel handelen.

De pertinente gevaren van een dergelijke attitude kunnen thans slechts door de hechtenis worden ondervangen, temeer nu een gebeurlijke invrijheidstelling het voorhanden zijnde gevaar voor recidive uitsluit, daar betrokkene met een schijnbaar groot gemak handelde.

Een gebeurlijke invrijheidstelling is dan ook geenszins opportuun, nu dit het manifeste risico met zich meebrengt dat betrokkene zijn slachtoffer onder druk zou kunnen zetten en voorhanden bewijsmateriaal zou kunnen laten verdwijnen, waardoor het onderzoek ernstig zou worden geboycot.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

Betrokkene heeft het ontvangstbewijs met betrekking tot de hoorplicht getekend in de gevangenis van Nieuw Dendemonde op 04/03/2026. Eerder ontving hij reeds een vragenlijst op 24.07.2025. Betrokkene liet echter tot op heden na een vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.

Uit het administratief dossier van betrokkene kan men geen enkel element terugvinden waaruit blijkt dat betrokkene in België een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt op het Belgisch grondgebied. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet waargenomen.

Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar Frankrijk of naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde de Minister voor Asiel en Migratie rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.
(…)"

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) iuncto de materiële motiveringsplicht en het legaliteitsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van de materiële motiveringsplicht iuncto de artikelen 6 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

"*2.1. Het inreisverbod is onwettig - specifieke omstandigheden van elk geval - toepassing op de feitensituatie in casu*

De beslissing tot inreisverbod is juridisch gebaseerd op artikel 74/11 §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De beslissing koppelt het inreisverbod van 3 jaar aan een beslissing tot verwijdering en motiveert dit met het argument dat de betrokkene een gevaar voor de openbare orde zou vormen en dat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan

Art. 74/11 vrw. stelt het volgende:
[…]

Art. 71/11 vrw. bepaalt aldus dat de duur van het inreisverbod vastgesteld wordt door rekening te houden met specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen zoals o.a. indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd (…).

Artikel 74/11 bepaalt uitdrukkelijk dat de termijn maximaal 3 jaar bedraagt. Dit betekent dan ook dat een termijn van minder dan 3 jaar mogelijk, eventueel zelfs wenselijk is.

Artikel 74/11 al. 1 vrw. stelt daarenboven expliciet dat bij het bepalen van het duur van het inreisverbod, tevens rekening moet worden gehouden met specifieke omstandigheden van elk geval.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat me tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23). Het bestuur heeft aldus, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en een specifieke motivering hieromtrent dringt zich op (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Bovendien impliceert het verplicht opleggen van een inreisverbod immers niet dat daarbij de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (RvS 18 december 2013, nr. 225.871).

Er wordt concreet een inreisverbod van 3 jaar opgelegd aan verzoeker.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoeker.

In het bijzonder werd er geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van het voorliggend geval en is verzoeker de stelling toegedaan dat de specifieke omstandigheden van zijn geval niet afdoende in aanmerking werden genomen door verwerende partij.

Verzoeker wenst vooreerst te benadrukken dat het opgelegde inreisverbod werd genomen in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, waarbij de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van drie jaar. Uit de bestreden beslissing blijkt dat dit inreisverbod voornamelijk werd gemotiveerd door overwegingen van openbare orde en het feit dat aan verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

Evenwel dient te worden vastgesteld dat de beslissing onvoldoende rekening houdt met een aantal fundamentele elementen van Europees en internationaal recht.

Vooreerst beschikt verzoeker over verblijfsrechten binnen een andere lidstaat van de Europese Unie, met name in Frankrijk. Het is een algemeen beginsel van het Unierecht dat lidstaten bij het nemen van een terugkeer- of inreisverbod rekening moeten houden met het bestaan van een verblijfstitel die door een andere lidstaat werd afgeleverd. Het Schengenacquis en de Richtlijn 2008/115/EG (Terugkeerrichtlijn) bepalen immers dat een inreisverbod niet zonder meer kan leiden tot een volledige uitsluiting van het grondgebied van de Europese Unie wanneer een andere lidstaat een verblijfsrecht heeft toegekend. Zelfs de bestreden beslissing erkent impliciet dat wanneer een vreemdeling beschikt over een geldige verblijfstitel afgeleverd door een andere lidstaat, het inreisverbod in principe enkel betrekking heeft op het Belgische grondgebied.

Het bestaan van een dergelijk verblijfsrecht binnen een andere lidstaat had derhalve in de proportionaliteitsbeoordeling moeten worden betrokken.

Daarnaast wenst verzoeker te benadrukken dat tegen hem in België strafrechtelijke procedures lopende zijn, meer bepaald voor de correctionele rechtbank. Het opgelegde inreisverbod heeft als rechtstreeks gevolg dat verzoeker het risico loopt niet langer persoonlijk aanwezig te kunnen zijn op zijn correctionele zittingen en andere gerechtelijke procedures die hem aanbelangen. Nochtans vormt het recht om aanwezig te zijn op zijn proces een essentieel onderdeel van het recht op een eerlijk proces, zoals gewaarborgd door artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk bevestigd dat een beklaagde effectief moet kunnen deelnemen aan zijn proces en dat de overheid geen maatregelen mag nemen die de uitoefening van dit recht illusoir maken. Een maatregel die een betrokkene verhindert om zijn strafprocedure persoonlijk bij te wonen en zijn verdediging effectief te organiseren, kan dan ook een ernstige aantasting vormen van het recht van verdediging.

Ten slotte dient eveneens rekening te worden gehouden met het recht op vrij verkeer binnen de Europese ruimte, dat voortvloeit uit het Schengenrecht en de Europese regelgeving inzake mobiliteit van personen die rechtmatig verblijven binnen een lidstaat. Een persoon die beschikt over een verblijfstitel in een lidstaat van de Europese Unie heeft in beginsel het recht om zich binnen het Schengengebied te verplaatsen voor korte verblijven. Bij het opleggen van een inreisverbod dient de overheid daarom steeds een zorgvuldige en

individuele proportionaliteitsbeoordeling te maken, waarbij alle relevante persoonlijke omstandigheden in aanmerking worden genomen. In de bestreden beslissing wordt echter nauwelijks rekening gehouden met het feit dat verzoeker over verblijfsrechten binnen de Europese Unie beschikt, dat hij gerechtelijke procedures in België moet bijwonen en dat het opgelegde inreisverbod zijn fundamentele rechten aanzienlijk kan aantasten.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat het opgelegde inreisverbod onvoldoende gemotiveerd is en disproportionele gevolgen heeft, aangezien het geen rekening houdt met het bestaan van verblijfsrechten in een andere lidstaat van de Europese Unie, noch met het fundamentele recht van verzoeker om persoonlijk aanwezig te zijn op zijn correctionele zittingen en zijn verdediging te organiseren overeenkomstig artikel 6 EVRM.

Om deze redenen verzoekt verzoeker dat bij de beoordeling van de bestreden beslissing rekening wordt gehouden met deze essentiële elementen en dat het opgelegde inreisverbod overeenkomstig wordt vernietigd.

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest van 11 juni 2015 in de zaak C-554/13 dat handelt over het begrip 'gevaar voor de openbare orde' vervat in dit artikel, in zijn overwegingen 50 en 60 het volgende overwogen.

"Bijgevolg dient een lidstaat het begrip „gevaar voor de openbare orde" in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115 per geval te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115. [...]

In die omstandigheden veronderstelt het begrip „gevaar voor de openbare orde" als bedoeld in artikel 7, lid 4, van die richtlijn, hoe dan ook dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C-430/10, EU:C:2011:749, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak)."

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een weigering van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24).

Het komt aldus de verwerende partij toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46).

Verzoeker werd nog niet finaal strafrechtelijk veroordeeld voor deze tenlastelegging en het en dit gegeven is niet in overweging genomen binnen het individueel onderzoek omwille van redenen van openbare orde. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de weigering van het verblijfsrecht noodzaakt om de

openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28).

Verzoeker accentueert nogmaals dat de bestreden beslissing gebaseerd is op het feit dat zijn persoonlijke gedrag een bedreiging zou vormen voor de openbare orde, dat evenwel niet op afdoende wijze wordt uiteengezet op welke manier in concreto dit persoonlijk gedrag de openbare orde zou kunnen bedreigen.

Het louter opsommen van evntueel strafrechtelijke veroordelingen is onvoldoende om met zekerheid te concluderen dat er herhaling zal plaatsvinden door verzoeker.

Art. 74/11 Vw vereist immers dat de overheid specifiek en individueel motiveert waarom, in de concrete situatie van de vreemdeling, de strafbare feiten wijzen op een "werkelijke, actuele en voldoende ernstige" bedreiging van de openbare orde.

De RvV heeft herhaaldelijk geoordeeld dat de administratie niet mag volstaan met standaardformules ("vermoeden van gevaar", "belang van immigratiecontrole") maar een nauwgezet causaal verband moet leggen tussen de feiten en de huidige toestand van de betrokken persoon en het veronderstelde gevaar.

In een arrest nr. 242 469 van 19 oktober 2020 werd een inreisverbod van 8 jaar vernietigd, juist omdat de administratie haar motivering baserde "uitsluitend op veroordelingen" zonder onderzoek naar de individuele situatie, hetgeen niet volstond.

Ook in RvV-arrest nr. 253 227 van 21 april 2021 oordeelde de Raad dat de administratie onvoldoende had aangetoond dat strafbare feiten automatisch een 'ernstige bedreiging voor de openbare orde' betekenen zonder verdere motivering.

Er is geen sprake van uitstel, verzet of veroordeling tot zwaardere straf, wat impliceert dat het feit relatief beperkt is gebleven (indien geen bijkomende verzwarende omstandigheden).

Er zijn geen objectiveerbare elementen (zoals recidive in korte tijd, escalatie van feiten, actuele gedragsstoornissen, radicalisering, georganiseerde criminele context) die wijzen op een actueel risico.

Noch in de motivering, noch in het dossier is aangetoond dat verzoeker een patroon van escalatie vertoont of dat zijn gedrag is verscherpt. Zeker nu verzoeker reeds in Frankrijk een verblijfsrecht heeft en daar een woonbasis heeft, is de praktische reële terugkeerbasis aanwezig.

Zoals hierboven aangehaald, het arrest nr. 242 469 (RvV) illustreert dat loutere veroordelingen onvoldoende zijn voor het aannemen van "ernstige bedreiging" zonder verdere motivering.

Gelet op het feit dat verzoeker alle opgelegde straffen heeft ondergaan en alle boetes heeft betaald, en dat er sindsdien geen recidive is gerezen, kan niet eenvoudigweg geconcludeerd worden dat zij "door haar gedrag geacht moet worden de openbare orde te schaden.

Verzoeker beschikt over een verblijfsrecht in Frankrijk, een lidstaat van de Europese Unie. Hij genoot bijgevolg het recht op vrij verkeer binnen het Schengengebied en er was geen verplichting tot een onmiddellijke inschrijving bij een Belgische gemeente en bewijs van hotelverblijf.

De motivering waarin wordt gesteld dat verzoeker zich in illegaal verblijf zou bevinden en dat er een risico op onderduiken zou bestaan, is juridisch onjuist en onvoldoende zorgvuldig gemotiveerd.

Het bestreden bevel verwijst naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op het verblijf op het grondgebied zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van dezelfde wet vereiste documenten. Deze verwijzing is evenwel misplaatst, nu uit de feitelijke gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker op het ogenblik van zijn arrestatie houder was van een geldige verblijfstitel afgeleverd door de Franse autoriteiten.

Het bestaan van een dergelijk geldig verblijfsrecht in een andere lidstaat van de Europese Unie is een essentieel element dat door de verwerende partij in haar beoordeling had moeten worden betrokken. Een dergelijk verblijfsrecht verleent verzoeker immers het recht om zich binnen de Schengenzone te verplaatsen en zich tijdelijk op het grondgebied van andere lidstaten te bevinden, behoudens specifieke en individueel gemotiveerde beperkingen om redenen van openbare orde of veiligheid.

Door geen rekening te houden met dit legaal verblijf in een andere lidstaat, miskent de bestreden beslissing zowel de feitelijke situatie van verzoeker als de beginselen die voortvloeien uit het Europees recht inzake vrij verkeer en mobiliteit binnen de Unie.

Bijgevolg volstaan de aangehaalde motieven niet om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten naar recht te verantwoorden. Het louter verwijzen naar vermeend illegaal verblijf, zonder rekening te houden met het bestaan van een geldig verblijfsrecht binnen een andere lidstaat van de Europese Unie, doet afbreuk aan de wettigheid en zorgvuldigheid van de bestreden beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in verschillende arresten benadrukt dat een inreisverbod of weigering van toegang slechts kan worden verantwoord indien de administratie aantoont dat er een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging bestaat voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Een louter beroep op vroegere veroordelingen volstaat daartoe niet. (Zie bv. RvV nr. 242.469, 19 oktober 2020; RvV nr. 253.227, 21 april 2021).

Voornoemde motieven volstaan niet om de bestreden beslissing tot afgifte van inreisverbod van 3 jaar te schragen, aangezien verzoeker een volkomen legaal verblijf geniet in een EU-lidstaat en door hiermee geen rekening te houden afbreuk wordt gedaan aan de wettigheid van de bestreden beslissing in het kader van het vrij verkeer van personen van de Europese Unie. Er kon aan verzoeker gelet op haar legaal verblijf in een andere EU-lidstaat geen inreisverbod worden opgelegd. Hiermee heeft verwerende partij totaal geen rekening mee gehouden.

De situatie in artikel 74/11, 3de alinéa van de Vreemdelingenwet waarbij de mogelijkheid tot verlenging van de maximumduur is voorzien, zijn uitzonderingssituatie die restrictief dient geïnterpreteerd te worden.

Deze redenering en motivatie van verwerende partij is echter in strijd met de woorden van de wet, alwaar uitdrukkelijk wordt gesteld dat de bestreden beslissing rekening moet houden met de specifieke omstandigheden om de duur te bepalen, en dat deze duur niet meer (wél minder) dan drie jaar kan/mag bedragen (RvV nr. 91 251 dd. 9 november 2012 inzake een inreisverbod van maximum 5 jaar).

Verzoekers verwijzen in het verlengde hiervan naar het arrest RvV dd. 27 februari 2013, nr. 97002, T. Vreemd. 2013, 246:

"De overheid legt onmiddellijk een inreisverbod op en moduleert de duur niet. Daardoor geeft zij impliciet te kennen dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval. Zij geeft geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans moet de DVZ wel een individueel onderzoek voeren gezien artikel 74/, 1, eerste lid Vw.".

Zowel in strafrechtelijke procedures als in vreemdelingenprocedures met ernstige gevolgen (detentie, verwijdering) is een kwalitatief correcte en beëdigde vertaling essentieel.

- Conclusie: gelet op het feit dat verzoeker een geldig verblijfsrecht in Frankrijk bezit en dus door een andere lidstaat reeds grondig gescreend en toegelaten werd, en gelet op de Europese beginselen van wederzijds vertrouwen en vrij verkeer, kan aan verzoeker geen toegang tot het Belgische grondgebied worden geweigerd zonder concrete en actuele motivering. Het opleggen van een inreisverbod van drie jaar is in die context disproportioneel en schendt zowel de Europese rechtsbeginselen als de nationale verplichting tot zorgvuldige individuele motivering.

- Conclusie: als er aan hem een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd voor België zal er een ernstige schending van art. 6 plaatsvinden.

De overweging dat het inreisverbod kan opgeschort of opgeheven worden indien verzoeker voldoet aan de toepassingsvoorwaarden van de gezinshereniging, werd reeds eerder verworpen als voldoende motivering (RvV 15 januari 2013, nr. 95.142, T. Vreemd. 2013, 247).

"De DVZ heeft niet uitgelegd waarom het gezinsleven een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar niet verhindert. De duur van het verbod noopt immers toch tot een bijzondere aandacht. Het enig motief over het gezinsleven heeft betrekking op de verwijderingsmaatregel en niet op het inreisverbod. Zelfs als dit motief in overweging zou kunnen worden genomen bij het opleggen van het inreisverbod, kunnen we niet controleren of dit werkelijk is gebeurd. De weg die men voorstelt nl. het aanvragen van een visum gezinshereniging, is in tegenspraak met de opgelegde maatregel. Op het eerste gezicht, lijkt het erop dat DVZ geen gepaste motivering heeft aangenomen met betrekking tot artikel 8 EVRM"."

2.2. Beoordeling

2.2.1. Luidens artikel 2.2, eerste lid van de RvV-wet is de procedure schriftelijk en wordt deze ingeleid door een verzoekschrift dat alle feiten en middelen bevat. Overeenkomstig artikel 2.18, tweede lid van voormelde wet bestaat een ontvankelijk middel uit de vermelding van de rechtsregel waarvan de schending wordt aangevoerd en van de wijze waarop die rechtsregel concreet overtreden zou zijn.

De Raad vindt in het verzoekschrift geen concrete uitleg over de wijze waarop de bestreden beslissing het legaliteitsbeginsel en artikel 13 van het EVRM schendt.

Gelet op de inhoud en het doel van artikel 13 van het EVRM kan deze rechtsregel niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een daadwerkelijk rechtsmiddel vereist. De verzoeker roept de schending in van artikel 6 van het EVRM, maar uit hetgeen hierna wordt uiteengezet zal blijken dat de bestreden beslissing geen schending van artikel 6 van het EVRM inhoudt.

Het enig middel is op deze punten onontvankelijk.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en van artikel 6 van het EVRM.

2.2.3. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen als volgt:

"*§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.*
De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:
1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.
De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :
1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;
2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.
De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.
§ 2. (…)
§ 3. (…)"

De Raad leest in het verzoekschrift niet dat verzoeker betwist dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet de juridische grondslag van de bestreden beslissing vormt. Zowel verzoeker als verweerder zijn het er over eens dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet het toepasselijke wetsartikel is.

2.2.4. Verzoeker betoogt dat de motivering dat hij zich in illegaal verblijf zou bevinden en er een risico op onderduiken zou bestaan juridisch onjuist en onvoldoende zorgvuldig is gemotiveerd. Verzoeker voert aan dat het bevel verwijst naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en deze verwijzing misplaatst is, nu uit de feitelijke gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker op het ogenblik van zijn arrestatie houder was van een geldige verblijfstitel afgeleverd door de Franse autoriteiten.

Dit betoog is evenwel gericht tegen de beslissing van 4 maart 2026 van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze beslissing maakt niet het voorwerp uit van het thans voorliggend beroep. Bij arrest met nummer 342 998 van 17 maart 2026 heeft de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingesteld tegen deze beslissing verworpen. Bij arrest met nummer 345 986 van 30 april 2026 wordt de afstand van het geding vastgesteld.

2.2.5. Het betoog van verzoeker dat hem geen inreisverbod zou kunnen worden opgelegd omdat hij een legaal verblijf geniet in een andere Europese lidstaat mist juridische grondslag.

Verzoeker gaat voorbij aan artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet. Artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen als volgt: "*inreisverbod : de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt;*" waarbij uit de voorbereidende werken inzake artikel 1, 8°, van de Vreemdelingenwet ook blijkt dat een inreisverbod tot België kan worden beperkt: "*Daarnaast worden de onderdanen van derde landen, gelet op hun verblijfsstatus die zij in een andere lidstaat zouden hebben verworven, niet noodzakelijk verwijderd van het grondgebied van de Europese Unie. Het is ook mogelijk dat het inreisverbod tot België wordt beperkt.*" *(Parl. St.,* Kamer, 2016-17, doc 54, 2215/001, p. 9).
Verzoeker betoogt dat het gegeven dat hij over een geldig verblijfsrecht in een andere lidstaat van de Europese Unie beschikt een essentieel element is dat in de beoordeling had moeten worden betrokken.

Verzoeker werpt op dat het bestaan van een dergelijk verblijfsrecht binnen een andere lidstaat in de proportionaliteitsbeoordeling had moeten worden betrokken.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met het gegeven dat verzoeker over een geldige verblijfskaart in Frankrijk beschikt en dit als volgt:

"*Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België*."

En

"*Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar Frankrijk of naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM*."

Verzoeker legt niet op concrete wijze uit hoe verweerder het gegeven dat hij over een verblijfskaart in Frankrijk beschikt in zijn beoordeling had moeten betrekken. Verder benadrukt de Raad dat bij het bepalen van de duur van het inreisverbod verweerder over een ruime discretionaire beoordelingsvrijheid beschikt.

Verzoeker houdt voor dat zijn verblijfsrecht hem het recht verleent om zich binnen de Schengenzone te verplaatsen en zich tijdelijk op het grondgebied van andere lidstaten te begeven behoudens specifieke en individueel gemotiveerde beperkingen om redenen van openbare orde of veiligheid. Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing de beginselen miskent die voortvloeien uit het Europees recht inzake vrij verkeer.

2.2.6. Verzoeker verwijst naar het Europees recht inzake vrij verkeer, maar erkent tegelijkertijd dat dit recht niet absoluut is, hij erkent dat hierop uitzonderingen bestaan omwille van redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Evenwel mag verzoeker volgende motieven uit de bestreden beslissing niet uit het oog verliezen:

"*Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 19/07/2025 voor poging tot misdaad moord, deelname bendevorming – plegen van misdaden andere dan deze waarop doodstraf of dwangarbeid is gesteld en slagen en verwondingen – opzettelijke slagen. Feiten waarvoor hij later veroordeeld kan worden.*

Op 18 juli 2025 omstreeks 01u28 kwam een melding van het ziekenhuis V.(…) (Sint-Niklaas) binnen bij de politiediensten : er werd zonet een man binnengebracht met een schotwonde, hij werd er binnengebracht door drie andere mannen die het ziekenhuis onmiddellijk verlieten (één en andere valt te zien op de bewakingscamera's van het ziekenhuis). Zij kwamen naar het ziekenhuis met een voertuig BMW met Franse nummerplaat. De afgezette man betrof een Armenier zonder gekend adres in Belgie en vertoonde een schotwonde. Een bericht om uit te kijken naar het voertuig werd uitgezet naar de ploegen op het terrein.

Om 02u37 kwam een melding binnen dat een fietser drie personen had aangetroffen op de openbare weg (kruispunt Grote Heimelinckstraat – Entrepotstraat te Sint-Niklaas); de drie mannen werden in allerijl overgebracht naar het ziekenhuis.
Het betrof :
*- A., Albanees *15/10/1995, ingeschreven te Laken – had een hoofdwonde maar mocht na enige tijd het ziekenhuis verlaten*
*- F.E., Albanees, *30/09/1988, geen gekend adres in Belgie – had een schotwonde – lag in coma in het V(…) ziekenhuis en ontwaakte na enkele uren uit coma maar bleek ernstig gekwetst*
*- H. E., Albanees, *20/12/1990, geen gekend adres in Belgie – had schotwonde – lag in coma in het UZA-ziekenhuis, kwam uit coma, maar verloor opnieuw het bewustzijn en bleek ernstig gekwetst – uit zijn lichaam werden drie kogels verwijderd*

- L. A. (enige van de drie die in staat was een verklaring af te leggen) verklaarde dat hij samen met de twee anderen op vermaak uitstap was en komende van Antwerpen naar brussel, had de gps hen (plots' richting Sint-Niklaad geleid. L. A. kreeg een klop met de kolf van een geweer, zijn vrienden (eerder vermeld) waren uitgestapt en plots had hij één 'tsjing' gehoord, waarvan hij vermoedde dat schot betrof. De 'Arabieren' hadden hen afgeschoten, hun gsm's gestolen en waren nadien weggegaan. Zijn vrienden hadden geen wapen bij en hadden ook niet geschoten. Hij kon verder naar zijn zeggen geen verdere informatie geven.

Om 02u22 werd voormelde BMW aangetroffen in Antwerpen op de parking van hotel C.(…), (…). Omstreeks 04u00 werden volgende personen die onder meer via onderzoek van de ANPR-camera's aan de BMW werden gelinkt gearresteerd, nadat drie van hen de vlucht hadden proberen te nemen:
- K. G., 19/10/1995, geen gekend adres in Belgie – Armenier
*- P. G. , *10/10/1997, geen gekend adres in Belgie – Armenier*
*- M. A., *11/11/1997, geen gekend adres in Belgie – Armenier*
*- V. V., *15/07/1990, geen gekend adres in Belgie – Armenier*
*- H. M., *11/11/1994, geen gekend adres in Belgie – Armenier*

- M. A. (...) verklaarde onder meer :

Zijn vrienden voerden L. (de broer van een kompaan) naar het ziekenhuis. Hij was in het hotel. Hij wou gewoon zijn tijd met vrienden spenderen. Hij kwam op 15/07 naar Belgie met vrienden met een zwarte BMW. Andere vrienden kwamen met een Kia en een Hyundai. Ze verbleven in een hotel in Antwerpen.
Het enige wat hij kan zeggen is dat er op een vriend is geschoten. Details kent hij niet.
Gisterenavond 17/07 had hij een afspraak met zijn vrienden. Hij weet niet waar dit was. Het adres stond op de gsm van een vriend. Enkele minuten later kwamen nog vrienden met de auto BMW en was er al een vriend gewond. A. zag bloed toen hij de achterdeur opende. Er werd snel naar het ziekenhuis gereden. A. en zijn vriend gingen terug naar het hotel. Een kompaan zat aan het stuur van de BMW. Een andere kompaan zat achteraan naast de gewonde vriend. Ook H.M. zat in de wagen.
Nadien werd er gebeld door een van de kompanen om te vragen of het paspoort van de gewonde in het hotel lag omdat het ziekenhuis die nodig haf om hem verder te helpen. De personen die de gewonde vriend vervoerden keerden terug naar het hotel. Niemand wist wat er juist met hem gebeurd was.
A. heeft geen weet van wapens.
Meldt dat hij niks te zien heeft met de feiten en niet weet wat er gebeurd is.

Op de plaats van het aantreffen van de gewonden werden geen hulzen teruggevonden, niettegenstaande er zeker geschoten werd. De plaats delicht diende zich duidelijk elders te bevinden en de verklaringen staan haaks op de concrete onderzoekselementen. In de directe omgeving werd een transpalette aangetroffen waarop bloed en zand te zien was, zodat verder onderzoek werd gevoerd naar de daadwerkelijke plaats delict. Op buurtcamerabeelden valt te zien dat aan de nabij liggende loods aan Entrepotstraat plot heel veel wagens toekomen, verschillende mensen de loods binnendringen en na enige tijd uit de loods wegrennen.

Bij doorzoeking van de loods werd onder meer 5 hulzen, 1 patroon, 2 munitieprojectielen, ettelijke bloedsporen, bebloede handdoeken, bebloede lakens en koevoet werden gevonden – onder meer in een ruimte waar een tiental mensen schijnen te hebben verbleven – en deuren met veel geweld lijken geforceerd te zijn.

Uit de verwondingen van betrokkenen lijkt afgeleid te kunnen worden dat leden van beide 'clans' op mekaar hebben gevuurd.

De feiten waarvoor betrokkene in verdenking werd gesteld en waarvoor er ernstige aanwijzingen van schuld bestaan (zie het hierboven gesteld, de vaststellingen van de verbalisanten, camerabeelden en aangetroffen sporen) getuigen van een schijnbaar uiterst gevaarlijke geestesgesteldheid, een manifest gebrek aan respect voor de psychische en fysieke integriteit van de slachtoffers, evenals een totaal gebrek aan normbesef,

waartegen de maatschappij dient te worden beschermd. Een dergelijke attitude schijnt daarenboven te wijzen op een blijkbaar gevaarlijke antisociale mentaliteit en een ontolereerbare impulsiviteit, waardoor de openbare veiligheid ernstig in het gedrang komt. Blijkbaar staat betrokkene ook niet in het minst stil bij de nefaste gevolgen van zijn schijnbaar crimineel handelen.

De pertinente gevaren van een dergelijke attitude kunnen thans slechts door de hechtenis worden ondervangen, temeer nu een gebeurlijke invrijheidstelling het voorhanden zijnde gevaar voor recidive uitsluit, daar betrokkene met een schijnbaar groot gemak handelde.

Een gebeurlijke invrijheidstelling is dan ook geenszins opportuun, nu dit het manifeste risico met zich meebrengt dat betrokkene zijn slachtoffer onder druk zou kunnen zetten en voorhanden bewijsmateriaal zou kunnen laten verdwijnen, waardoor het onderzoek ernstig zou worden geboycot.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier, met name in het aanhoudingsmandaat van 19 juli 2025 (zie stuk 1 van het e-administratief dossier).

Verzoeker voert aan dat hij nog niet finaal strafrechtelijk werd veroordeeld en dit gegeven niet mee in overweging werd genomen binnen het individueel onderzoek omwille van redenen van openbare orde.

Het is vaste rechtspraak dat het feit dat een persoon (nog) niet is veroordeeld, niet verhindert dat de gemachtigde reeds maatregelen neemt op verblijfsrechtelijk vlak en dat het strafrechtelijk vermoeden van onschuld niet verhindert dat de gemachtigde bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 11 juni 2015 nr. 231.531).

De gemachtigde kon op grond van de elementen die hem gekend waren op het ogenblik van de bestreden beslissing met rede oordelen dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. De Raad acht dit niet louter hypothetisch, gezien de inhoud van het aanhoudingsmandaat. Om die reden neemt de Raad niet aan dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd zou hebben, noch dat de gemachtigde onzorgvuldig of onredelijk is te werk gegaan.

Verzoeker betoogt dat uit de bestreden beslissing niet op afdoende wijze wordt uiteengezet op welke manier zijn persoonlijk gedrag de openbare orde zou kunnen schaden. Verzoeker gaat voorbij aan de concrete motieven van de bestreden beslissing, waarin verwezen wordt naar het aanhoudingsmandaat van 19 juli 2025 en waarbij wordt uiteengezet dat verzoeker onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst voor poging tot moord, deelname aan bendevorming, slagen en verwondingen en opzettelijke slagen en waarbij concreet wordt ingegaan op de feiten en verklaringen van betrokkene. De gemachtigde motiveert dat "*(u)it de verwondingen van betrokkenen lijkt afgeleid te kunnen worden dat leden van beide 'clans' op mekaar hebben gevuurd. De feiten waarvoor betrokkene in verdenking werd gesteld en waarvoor er ernstige aanwijzingen van schuld bestaan (zie het hierboven gesteld, de vaststellingen van de verbalisanten, camerabeelden en aangetroffen sporen) getuigen van een schijnbaar uiterst gevaarlijke geestesgesteldheid, een manifest gebrek aan respect voor de psychische en fysieke integriteit van de slachtoffers, evenals een totaal gebrek aan normbesef, waartegen de maatschappij dient te worden beschermd. Een dergelijke attitude schijnt daarenboven te wijzen op een blijkbaar gevaarlijke antisociale mentaliteit en een ontolereerbare impulsiviteit, waardoor de openbare veiligheid ernstig in het gedrang komt. Blijkbaar staat betrokkene ook niet in het minst stil bij de nefaste gevolgen van zijn schijnbaar crimineel handelen*."

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk waarom zijn gedrag de openbare orde schaadt.

Verzoeker betoogt dat het louter opsommen van strafrechtelijke veroordelingen onvoldoende is om met zekerheid te concluderen dat er herhaling zal plaatsvinden door verzoeker. Evenwel blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de gemachtigde zich geenszins zou hebben beperkt tot een opsomming van eventuele strafrechtelijke veroordelingen. De gemachtigde heeft zich ook niet beperkt tot standaardformules, maar is wel degelijk ingegaan op de concrete feiten.

Waar verzoeker verwijst naar ’s Raads arrest met nummers 242 469 en 253 227 van respectievelijk 19 oktober 2020 en 21 april 2021 wordt erop gewezen dat deze arresten geen precedentenwerking hebben zodat met de loutere verwijzing en citering ervan geen onwettigheid wordt aangetoond.

Het betoog van verzoeker dat er geen objectiveerbare elementen zoals recidive in korte tijd, escalatie van feiten, actuele gedragsstoornissen, radicalisering en georganiseerde criminele context is die wijst op een actueel risico is weinig ernstig. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker op 19 juli 2025 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst onder andere voor deelname aan bendevorming, waarna verder wordt uiteengezet dat leden van beide clans op elkaar hebben gevuurd. Dit in zichzelf houdt al een escalatie van geweld in.

Verzoeker houdt voor dat hij alle opgelegde straffen heeft ondergaan en alle boetes heeft betaald en er sindsdien geen recidive is. De Raad merkt op dat verzoeker onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst op 19 juli 2025 maar er nog geen proces en dus ook nog geen veroordeling is gevolgd zodat verzoeker nog geen straf opgelegd heeft gekregen en hij dus bezwaarlijk kan voorhouden dat hij alle opgelegde straffen heeft ondergaan en alle boetes heeft betaald.

Verzoeker betoogt nog dat de situatie in artikel 74/11, derde alinea van de Vreemdelingenwet waarbij de mogelijkheid tot verlenging van de maximumduur is voorzien een uitzonderingssituatie betreft die restrictief dient te worden geïnterpreteerd.

Aangenomen wordt dat verzoeker doelt op artikel 74/11, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet. Verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat hem geen inreisverbod in toepassing van artikel 74/11, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet wordt opgelegd.

Verzoeker verwijst naar ’s Raads arrest met nummer 97 002 (bedoeld wordt: 98 002) van 27 februari 2013. Verzoeker toont niet in concreto aan dat de feiten die aan dit arrest ten grondslag liggen kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. In de zaak waarnaar verzoeker verwijst was de motivering van het inreisverbod beperkt tot: “*Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 13/12/2012 en 04/01/2013. Er werd niet voldaan aan de terugkeerverplichting*.” In het thans voorliggende inreisverbod wordt wel degelijk en op uitvoerige wijze ingegaan op de specifieke omstandigheden die verzoekers zaak kenmerken.

Verzoeker laat nog gelden dat zowel in strafrechtelijke procedures als in vreemdelingenprocedures met ernstige gevolgen een kwalitatief correcte en beëdigde vertaling essentieel is. Verzoeker laat evenwel na te concretiseren welk stuk op grond van welke wetsbepaling volgens hem vertaald had moeten worden.

Waar verzoeker nog verwijst naar ’s Raads arrest met nummer 95 142 van 15 januari 2013 dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont de verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laat verzoeker na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Verzoeker voert de schending aan van artikel 6 van het EVRM, hij benadrukt dat er voor hem in België nog strafrechtelijke procedures lopende zijn. Verzoeker werpt op dat de bestreden beslissing ervoor zorgt dat hij niet persoonlijk aanwezig zal kunnen zijn op zijn correctionele zittingen en andere gerechtelijke procedures die hem aanbelangen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde hiermee rekening hield, de Raad leest in de bestreden beslissing:

“*Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald, wordt hem een inreisverbod opgelegd. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken en na opschorting van het inreisverbod, terug te keren naar België.*”

Verder wijst de Raad erop dat artikel 6 van het EVRM volgens vaste rechtspraak, ook van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, niet van toepassing is op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, daar er geen uitspraak wordt gedaan over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolging (RvS 13 december 2011, nr. 216.838). Verzoeker kan zich in het kader van het voorliggende geschil dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 6 van het EVRM.

De Raad wijst er verder op dat artikel 6, § 3 van het EVRM een beklaagde doeltreffende juridische bijstand bij een strafprocedure garandeert, maar hem niet het recht geeft om zelf te beslissen hoe zijn verdediging moet worden geregeld. Het gegeven dat niet vrij kan worden gekozen uit een van de alternatieven die zijn opgenomen in dit verdragsartikel – zelf verweer voeren of zich laten verdedigen – impliceert niet automatisch dat deze verdragsbepaling wordt miskend (cf. EHRM 20 januari 2005, 63378/00, § 65, *Mayzit v. Rusland*). In dit verband weze het herhaald dat in de bestreden beslissing als volgt wordt gemotiveerd: "*Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken en na opschorting van het inreisverbod, terug te keren naar België.*"

Een schending van artikel 6 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Doorheen zijn verzoekschrift voert verzoeker meermaals aan dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval. Verzoeker laat evenwel na concrete elementen naar voor te brengen die zijn situatie kenmerken en waarmee bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening werd gehouden.

De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en van artikel 6 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op vijftien september tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU,	kamervoorzitter,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	J. CAMU